

SMALL BLUES TRAP

<http://www.rocknation.gr/2013/03/small-blues-trap-longest-road-i-know.html>

«Ελληνική μπλουζ μπάντα; No way», ήταν η πρώτη σκέψη μου όταν αντίκρισα το The Longest Road I Know των Small Blues Trap. Κι όμως, το γκρουπ από τη Μαλαισία, κατάφερε να αποδώσει εξαιρετικά, μέσα σ' αυτό το άλμπουμ, όλο το συναίσθημα, τη βαριά ανάσα των επιρροών τους, την ομίχλη του μπλουζ.

Μία μουσική που πρώτ' απ' όλα σημαίνει βίωμα, αιχμαλωτίζεται από τους Παύλο Καραπιπέρη (φωνητικά, φουσαρμόνικα, στίχοι), Παναγιώτη Δάρα (κιθάρα), Λευτέρη Μπέσιο (μπάσο) και Στάθη Ευαγγελίου (τύμπανα) και σε συνδυασμό με τη φωνή της Γεωργίας Συλλαίου, η οποία συμμετέχει σε τέσσερα κομμάτια, αποδίδεται ένα σπάνιο ηχητικό σύνολο για τα ελληνικά δεδομένα.

Οι Small Blues Trap επιχειρούν το νέο βήμα τους, ύστερα από τρεις δισκογραφικές προσπάθειες (Out Trap – 2005, Crossroad Ritual – 2006, Red Snakes & Cave Bats – 2010). Ενα βήμα που ακολουθεί τα ίχνη του Bob Dylan, του Peter Green, ακόμη και των Dire Straits, αλλά πάντα έχοντας σε... πρώτο πλάνο το προσωπικό στοιχείο, μακριά από τα φώτα της πόλης, σεμνά, ταπεινά, σκοτεινά... Το κλίμα που δημιουργεί το γκρουπ, σε συνδυασμό με τη φωνή της Συλλαίου, σε ταξιδεύει, μέσα από υπέροχους στίχους, μία διάθεση διαφορετική και από συνθέσεις που ξεχωρίζουν, πολλές από τις οποίες όμως χάνονται στους... βάλτους, όχι του αμερικανικού νότου, αλλά της παραγωγής. Η μουσική αυτή θέλει «αέρα» για να ακουστούν κρυστάλλινα, όχι μόνο τα όργανα, αλλά ακόμη και το άνοιγμα του στεγνού, από το τσιγάρο, στόματος, πριν ψελλίσει «I'm nothin' but a good man / been treated wrong by you». Λίγο το κακό...

